

PAZI, ŠEKI, SNIMA SE! ŠEKI SNIMA, PAZI SE!

Tuku mi oči naslovi i fotosi u bakrotisku sa stranica ilustrirane revije, pa tako i ne hoteći saznajem, da Šeki i Lola i jedna nogometna lopta igraju glavne uloge u novom jugoslavenskom filmu, koji se snima već od petnaestog ovog mjeseca, i koji će ujedno lansirati prvi naš twist nazvan »Šeki«, po nogometnoj zvijezdi Šekularcu. U tom će filmu, ponavljam i citiram: »osim Šekija, u plesu sudjelovati i lopta«. Evo i stručne definicije toga filma: »Eksperti to smatraju najkomercijalnijom idejom u povijesti jugoslavenske kinematografije, producentskim gegom, koji mora upaliti«. I zatim uvodno: »Pronađeno je kolumbovo jaje jugoslavenske kinematografije!« (koja je, očito, dosad bila bez jaja). Pod krupnim naslovom »ŠEKI, KAMERA NIJE OKRUGLA!« (trebalo bi reći: ni sasvim šuplja!), naš ljubimac, ljubitelj meteorologije i historije u raznim bakrotiscima »slika desno«, »slika lijevo«, »slika gore«, a sve u dramatičnom času, u času kad... izjavljuje da je knjigu snimanja čitao svu noć u vlaku, i da »još ništa nije tako dugo čitao«, jer valjda ni meteorolozi, ni historičari nisu još dobili skripta ni popis literature. Da ne bismo stekli krivu sliku, lijevo-gore, desno-dolje, o našem idolu, valjalo je reći, i rečeno je, da je Šeki završio srednju meteorološku školu i sada studira historiju, koja svakako nije tako opširna kao filmski scenarij. Ako ste primijetili, i eksperti govore o *historiji* jugoslavenskog filma! Može se, dakle, jedno s drugim, mirne duše uzeti, da je sve u najljepšem skladu: student historije pročitao je sada i najveću knjigu iz historije našega filma. Što se meteorologije tiče, i ona je, znamo, potrebna filmu, radi organiza-

cije snimanja u eksterijeru. Osim toga, režiser kaže, da su Šekija izabrali »zbog njegove nesumnjive bistrine i duhovitosti«. »Poznate su, naime,« kaže on, »njegove dosjetke i vicevi na terenu«. Lolu Novaković uzeli su više-ma- nje zato, što se znala onako lijepo rasplakati na festivalu ZAGREB 62, čime je dokazala, tako veli režiser, glumač- ki talenat. To, međutim, nikako ne znači da Šeki u glumi možda zaostaje za Lolom! Evo, uostalom, njegove izjave: »Meni novac uopšte nije važan. Gluma me zanima još iz detinjstva. Bio sam čak i u pozorišnoj grupi u našoj školi. Sada bih više želeo da pokažem da mogu i na drugom polju, osim nogometa, da pokažem nešto.« Istina, njegova je izjava malo rogoibatna, no Šeki i ne govori o kakvim tamo literarnim ambicijama, nego općenito o *polju*! On za sada samo hoće »da pokaže nešto«, pa već uvelike glumu *trenira*. Na kom će polju pokazati ono što ima, vidjet će se kad završe treninzi. Ta već je i onako svunoć morao čitati radi historije kinematografije!

S pretpostavkom, vjerojatno, da je i Šekijevim ljubiteljima teško čitati opširne reportaže-intervjue, jer »mno- go čitanje umor je duhu«, kako kaže biblijska mudrost, na kraju takvih tekstova najveće zanimljivosti iznose se po točkama kao sukus i sažetak. U tim točkama objav- ljuje se, na primjer: »Prvi put se pojavljuje na filmskom platnu dugogodišnji znanac Beograđana koji posjećuju čuveni restoran *Skadarliju* – pjevačica Divna Kostić«. Ili ovako: »Za Šekija je predviđeno da za vrijeme snimanja filma *trenira* (u zgradama: *nogomet*) po sat i po dnev- no. Stoga će se snimanje uskladiti s njegovim treninzi- ma«. To stoga, da ne bi tko pomislio, kako će biti obratno, i kako će Šeki zapustiti zeleno polje radi svojih glumač- kih ambicija.

Najsenzacionalnija je svakako zadnja točka, u kojoj se kaže: »Oboje nosilaca glavnih uloga, Lola Novaković i Dragoslav Šekularac, predstavljat će našu zemlju na me- đunarodnim takmičenjima...« i tako dalje. Navode se tu takmičenja loptom i suzama. Pa, eto, zar nije to zadivlju-

juće ganutljivo?! U jednom jedinom domaćem (istina historijskom) filmu – DVA SVJETSKA IMENA! I još k tome *predstavljaju* našu zemlju!

Bilo bi, mislim, svakako poželjno, dok budu oni predstavljali, da mi razmislimo malo (ako i nismo meteorolozi kao Šeki) o svjetskoj i o našoj klimi. Posebno o našoj. Ne toliko radi eksterijera, koliko radi onoga što bismo željeli da naša djeca nose u glavi.

(1962)